

O duminică de neuitat (1) – D. Schürmann

Ioan 20.19-20: *În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” Și după ce a zis acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.*

Matei 18.20: *Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.*

Introducere

Ce s-a întâmplat de fapt în prima duminică, pe care noi o numim și „Ziua Domnului” (Apocalipsa 1.10), când Domnul Isus a înviat și a venit în mijlocul ucenicilor adunați laolaltă? Începând din această zi se strâng și astăzi pretutindeni creștini spre Numele Domnului, în forma pe care El a spus-o în Matei 18.20. Ce a însemnat atunci, că Domnul Isus a venit în mijlocul ucenicilor? Și ce putem noi deduce astăzi din aceasta pentru strângerea laolaltă?

Dispoziția sufletească a ucenicilor

Vrem mai întâi să ne gândim puțin în ce stare se aflau credincioșii care s-au adunat acolo înapoia ușilor încuiate „de frica iudeilor”. În primul rând ei erau deosebit de triști, căci au trebuit să trăiască, cum Domnul și Învățătorul lor, pe care L-au însoțit mai mult de trei ani și L-au iubit și prețuit, a fost răstignit de concetățenii lor invidioși și barbari. De ce nu a ascultat El de ei? Ei au bănuțit dinainte ce avea să se întâmple și L-au atenționat, atunci când El cu toată îngrijorarea lor S-a decis să meargă la Ierusalim. În afară de aceasta ei erau deosebit de dezamăgiți. Ei au văzut în El pe Mesia, care venise să salveze pe poporul Său Israel și să instaureze Împărăția. Și acum toate speranțele erau spulberate.

Dar mai era ceva care îi apăsa și mai mult. Care era situația cu ei înșiși? Da, ei erau nu numai dezamăgiți din cauza celor petrecute cu Domnul lor, nu, ei erau frustrați mult mai mult și cu privire la ei înșiși. Ce șoc a fost când cu trei zile înainte Domnul le-a făcut cunoscut: „Unul dintre voi Mă va vinde”. Cine ar fi gândit că Iuda – unul dintre ei – va ajunge cu adevărat la așa ceva. Desigur, toți dintre ei, mai mult sau mai puțin, în funcție de predispoziția fiecăruia, a creat greutăți Domnului, dar să-L vândă? Deseori Domnul le-a rezolvat problemele și a potolit cearta. Dar că Iuda va merge așa de departe și va trăda pe Domnul, nu, la aceasta nu s-au așteptat. Că el, înapoia căruia nu se presupunea nimic rău, va veni în fruntea vrăjmașilor lor și cu o sărutare va trăda pe Domnul, aceasta era de neînțeles.

Și apoi Petru cel viteaz, la care toți au privit cu respect din cauza curajului lui, care a îndrăznit o dată să coboare din corabie și pe marea involburată să meargă la Domnul său – acest Petru a devenit slab înaintea unei slujnice simple și chiar a tăgăduit sub blestem pe Domnul său.

Ce s-a petrecut cu ceilalți? Nu au părăsit ei în chip rușinos pe Domnul lor, atunci când El a avut cea mai mare nevoie de ei? Pe cine se mai puteau ei de fapt baza? Ei nu se mai puteau baza nici măcar pe ei înșiși! Ei erau străini în pielea proprie.

Ioan stătea acolo între ei. Scurt înainte de moartea Sa Domnul i-a încredințat ultima legătură care Îl mai lega cu pământul acesta – mama Sa. Aceasta însemna clar că El a renunțat conștient la toate relațiile pământești cu ei. De aceasta își va aminti Ioan totdeauna prin această moștenire.

Și apoi frica de poporul ațâțat: dacă ei au omorât pe Domnul, ce vor face ei atunci cu ei? Frica de cuvintele: „Și tu ești unul din ei”, cu siguranță a creat probleme nu numai lui Petru. Orice zgomot venit din direcția ușii le-a adus un nou fior de frică: Acuma vin!

Dezamăgire, îndoială, frică, lipsă de curaj, griji sau așa cum noi am spune astăzi: deziluzii, depresii și frustrări – aceasta caracteriza situația lor.

Întorsătura

Dar apoi ce întorsătură: Domnul apare deodată în mijlocul lor cu salutul „Pace vouă!”. Ce bucurie, să-L revadă deodată viu între ei, pe El, Cel mort, pe Cel a cărui misiune era aparent eșuată! Ce biruință! El a triumfat asupra vrăjmașilor, El a biruit moartea, El a părăsit mormântul. Ce triumf!

Și ce le spune El acum? Nu ar fi fost mai bine dacă le-ar fi spus: „Nu vă rușinați?”, sau: „Aceasta este mulțumirea pentru tot ce Eu am fost pentru voi, că voi M-ați părăsit în ceasul celor mai mari necazuri ale Mele?”, sau: „Ce fel de prieteni sunteți voi?” Da, în toate acestea El ar fi avut dreptate, și ei ar fi trebuit să primească cu capul plecat acestea, acum când Îl revedeau. Dar ce dragoste, ce sentiment de compasiune cu frica lor, cu lipsa lor de curaj și deznădejdea lor! Noi auzim contrariul din gura Lui. Nici un reproș, nici un cuvânt de supărare justificată, ci balsamul cel mai bun pe care El îl putea da inimilor lor rănite: „Pace vouă!”, „Pace, în frica voastră de vrăjmași, pace, pentru dezamăgirea voastră cu privire la voi înșivă, pace, pentru iluziile voastre înșelate, pace, cu privire la grija voastră pentru viitor, pace, pentru că Eu sunt în mijlocul vostru.” Da, noi putem înțelege bine reacția ucenicilor: „Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.” Domnul dorește să facă aceasta și astăzi, când El vine la noi, ca să fie în mijlocul nostru. Poate El aceasta?

Când Domnul vine în mijlocul nostru

Nu este suficient să spui simplu: noi ne strângem conform cu Matei 18.20, de aceea Domnul este în mijlocul nostru. Depinde de faptul, dacă noi trăim conștient realitatea vie, că venirea Domnului în mijlocul nostru poate schimba total simțirea în situația existentă, că noi părăsim strângerea laolaltă cu o conștiință nouă, puternică, despre dragostea Sa, că noi „am gustat că Domnul este bun”, că El a schimbat simțămintele și sentimentele noastre negative în simțăminte și sentimente pozitive – așa cum aici dezamăgirea, frica și deznădejdea au fost schimbate în bucurie pură. Nu este din cauza Lui, dacă noi nu avem parte de așa ceva. Inima Lui este și astăzi la fel ca atunci.

Unde Domnul locuiește

Dar cum stau lucrurile cu noi? În Isaia 57.15 citim unde locuiește Dumnezeu: „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: »Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile

smerite și să reînsuflețesc inimile zdrobite.” Astfel de smeriți și zdrobiți în ei înșiși și din cauza împrejurărilor avea Domnul înaintea Sa în acea primă duminică. De aceea El voia cu plăcere să fie acolo. Ce găsește El la noi, atunci când noi duminică de duminică ne strângem laolaltă?

Nu avem noi un local de adunare impunător sau o biserică impresionantă, și corul este o impresionantă desfătare pentru urechi? Și cum lucrează Duhul la noi? Acolo oamenii cad, așa sunt ei loviți de Duhul! La noi, aici, Domnul trebuie să Se simtă bine, ori?! Sau probabil toate acestea le considerăm fără valoare. Noi nu avem aceste lucruri exterioare, dar pentru aceasta avem adevărul, principiile scripturistice ale Adunării! Deci, dacă Domnul nu este *la noi*, unde este El atunci? Probabil noi nu spunem toate acestea, dar ce gândim noi?

În orice caz Domnul spune: Eu locuiesc acolo unde sunt cei smeriți și cu duhul zdrobit. El nu locuiește acolo unde se crede că se stă sus de tot pe „scara de la cotețul de păsări”. Acolo unde se crede că ești bogat și nu ai nevoie de nimic, Domnul stă afară (Apocalipsa 3.20). Dar acolo unde ești conștient de propria stare jalnică – și nu de starea rea a altora – și suferi din cauza aceasta, acolo Domnul vine la mijloc cu salutul „Pace vouă!”. Probabil este frică, de ceea ce va veni, dar cuvântul Domnului mângâie: „Pace vouă!”

În Isaia 43.2 Dumnezeu spune: „Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și prin râuri, și nu te vor îneca; când vei merge prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va aprinde.” Și cât de multe străngeri laolaltă în case, de exemplu în China, nu au trăit aproape literalmente, că Domnul este tocmai acolo unde râuri învolburate se ridică și focul prigoanei devine fierbinte, că El Se dovedește viu și mângâie cu cuvântul: „Pace vouă!”. Dar și acolo unde creștinismul nu este direct prigonit, unele comunități sunt strâmtorate – uneori chiar de aceia care mărturisesc că sunt de partea creștinismului. Și pretutindeni în aceste locuri Domnul în îndurarea Sa mare față de suferința noastră dorește să vină și să ne mângâie cu cuvântul: „Pace vouă!”, numai dacă noi am fi conștienți cât de deplâns suntem noi de fapt. Dacă privim starea din Biserica lui Hristos, nu avem noi atunci suficiente motive să dovedim „un duh smerit”?

Citim în continuare despre acea primă duminică: „Și după ce a zis acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa.” Aici era vorba în primul rând să convingă pe ucenici de faptul că El Însuși era realmente în mijlocul lor. Ei trebuiau să aibă convingerea fermă despre prezența Sa personală. Și astăzi El dorește să ne dea această cunoaștere concretă. De aceea vrem să avem grijă ca El să se simtă bine la noi și să nu-I punem nimic în cale, care să-L împiedice să ne facă conștienți de prezența Sa. Cât de repede gândim că *noi* trebuie să ne simțim bine, și cât de puțin că *El* Se simte bine. Însă dacă El stă cu plăcere în mijlocul nostru – aceasta înseamnă de asemenea și faptul că noi Îi dăm realmente locul central, și nu părerile noastre, tradiția noastră, liturghia noastră ocupă locul central -, atunci și noi ne vom simți bine, așa cum citim aici: „Ucenicii s-au bucurat”, deoarece noi savurăm deplin conștienți prezența Sa și pacea, pe care El ne-o dăruie. După afirmația „ucenicii s-au bucurat” urmează imediat justificarea: „când au văzut pe Domnul”.

Într-un articol următor dorim să ne ocupăm în detaliu cu ceea ce a făcut Domnul Isus, după ce i-a salutat, și anume, că El le-a arătat mâinile Sale și coasta Sa.